tjenten ved Døren lod ham passere — det gjorde han vel i! — Det var et vordende Medlem af Academiet, der holdt sit Indtog.

I Udstillingens første Sal gik han fra Billede til Billede som en anden Nysgjerrig, der gjennemløber et Museum, men i den anden hang et Marinemaleri — længer kom han ikke. Om det var noget Mesterstykke eller ei, skal vi lade usagt: det er ikke altid de skjønneste Helgenbilleder, der gjør de største Jertegn. Saameget er vist, at den unge Mand den ene Gang efter den anden gik bort fra Stykket, kom tilbage igjen og blev staaende som fasttryllet. Her saae han paa eengang: Søen, som han hidtil havde elsket med haablos Kjærlighed, Skibene, som havde beskjæftiget ham saalænge, og en Konst, der skabte noget Varigere, end de flygtige Guitarakkorder — han saae for første Gang et Skimt af sin Fremtid, og overvældet af Tanker, Planer, Længsler, Forsætter, fristende Phantasibilleder og afskrækkende Tvivl, kom han tilsidst ud paa Torvet igjen.

Efterat have tumlet om i et Par Dage som en Beruset, gik han atter til Charlottenborg. Nu var det Professor Eckersberg, han søgte, og med bankende Hjerte og bævende Røst udtalte han sit Ønske: at blive Maler. Den gamle Konstner, der saae et Menneske paa en Snees Aar for sig, og var vant til at blive overløbet af en Mængde mere eller mindre ubegavede Dagdrivere, modtog ham med en Tale, hvis Text var den uimodsigelige Sandhed: Naar Folk mærker, at de ikke duer til Andet, saa troer de, at det er fordi de duer til at være Konstnere, og saa skal der strax gjøres Plads for dem, enten ved Theatret eller Academiet — osv. — Den unge Mand blev aldeles forkvalt og gjorde et Forsøg paa at formilde ham ved den beskedne Bemærkning: at han kun tænkte paa at blive Marinemaler, men det var at røre den Gamle paa hans ømmeste Sted. „Havde De endda sagt, at de kun vilde være Landskabsmaler, det kunde jeg forstaae, for et Træ og en grøn Mark, kan de fleste Fuskere tilsidst lære at male saa som saa, men Marinemaler! De maa ikke troe, at man kan takle et Skib paa samme Maade, som man fætter Grene paa en Træstamme — det er ikke saadan at løbe til." Melbye vilde til at gaae, og begyndte allerede paa sin Afskedscompliment. „Hvad er det, De har under Armen?" spurgte Professoren. „Aa, det var nogle Skibe, jeg havde tegnet," svarede Melbye og nærmede sig Døren. „Naa, lad os dog see paa dem!" — Tegningerne kom frem, og de forandrede jo Sagen betydeligt. Enden paa Samtalen blev den: at Melbye fik Løfte paa den attraaede Underviisning.

Nu var han da kommen saavidt. Hans Bekjendte forsøde sig, da de hørte hans „nye Indfald", og mangen en Alvorsmand gik tilside for ham, som for „et af disse Genier, der render fra det Ene til det Andet, og aldrig bliver til Noget." Det gik imidlertid raskt frem med Tegningen, og førend Aaret var tilende, meente Eckersberg, at „nu kunde han jo prøve — om Farven vilde hænge paa Lærredet" — og Udstillingscatalogen for 1840 nævnte allerede tre Billeder af den nye Marinemaler.

Paa den Dag, da Kongen og Hoffet besøgte Udstillingen, stod Melbye med en Flok andre unge Malere i en Vinduesfordybning. Det var en høitidelig, forventningsfuld Time for de unge Mennesker. Hvis den konstelskende og konstforstandige Konge blev staaende med Velbehag foran et af deres Arbeider — det var jo et heelt Fremtidshaab! — og selv om blot en Kammerjunker nedlod sig til at betragte det gjennem sin krummede Haand — det var dog altid Noget! — Foran et af Melbyes Malerier var der bleven en gammel Mand staaende; han havde et intelligent Ansigt og en skjævt knappet Uniform — det var ingen almindelig Kammerherre! Han vendte sig lige mod Melbye og spurgte ham paa Tydsk, hvem der havde malet dette Søstykke? — Siden spurgte han ham, om han havde flere Stykker deroppe — om han tegnede flittigt — osv. — og da han hørte, at Melbye havde beskjæftiget sig meget med Penneteegning, endte han Samtalen med en Opfordring til at vise ham sine Tegninger. — „Wir werden morgen Mittag mit einander in der Kneipe essen!"

Det var den berømte Konstkjender Friherre C. F. v. Rumohr (Forfatteren til „Italienische Forschungen" — etc.), der paa den Tid opholdt sig her i Staden. Melbye havde i ham gjort et Bekjendtskab, der udøvede en afgjørende Indflydelse paa hele hans konstneriske Udvikling. I Modsætning til den strængrealistiske Lov, der fulgtes i den Eckersbergske Skole, prædikede den tydske Theoretiker Poesiens Evangelium som Konstens Forløsning; den unge Konstner stod paa en farlig Skillevei. „Falder De først i Hænderne paa disse vigtige Tydskere, saa er De fortabt!" sagde den gamle Lærer, og naar Melbye ligeoverfor sin Protektor vovede at citere de academiske Professorers Lærdomme, svarede Rumohr: „Was haben Sie aber mit den ledernen Leuten zu schaffen?" — Forunderligt nok, at det Skjønne og det Correcte altid skal opstilles som modsatte Principer, hvis Apostle aldrig kan mødes uden at forkjætre hinanden!

Ved Rumohrs Anbefaling kom Melbye til at vise Kongen sine Tegninger, fik Tilladelse til at følge først med Corvetten „Flora" paa en Tour i Østersøen, og siden med Linieskibet „Christian den 8de" paa dette Skibs første Reise i Nordsøen. Efter sin Tilbagekomst fik han Atelier paa Christiansborg Slot, og hans Konstnerbane var nu vel begyndt. 1843 vandt han den Neuhausenske Præmie og 1844 havde han den Ære fra Kongen at modtage Opfordring til at følge med „Hekla" til Marokko, — en Reise, der to Gange satte ham i alvorlig Fare: først ved Tangers Bombardement og strax efter ved en stærk Climatfeber. Endnu samme Aar reiste han med „Gefion" til Livorno efter Thorvaldsens Værker. — Nu var han allerede imode. Enhver kunde, uden at risikere Noget, rose hans Arbeider, og om end hans hurtige Fremskridt ikke blev betragtet med lige venlige Øine fra alle Sider, saa gjorde hans Fortjenester sig ligefuldt gjældende, og Aaret 1846 bragte ham efter eenstemmig Beslutning, Academiets Thorvaldsenske Medaille og et Reisestipendium.

Reisen skulde gaae til Paris, men Pianisten Thalberg, der netop paa den Tid var ifærd med at forlade Kjøbenhavn for at gjæste den svenske Hovedstad og gjerne vilde have godt Følgeskab, forsikrede Melbye, at den eneste rigtige Vei til Paris gik over Stockholm, der igrunden var en af Paris' Forstæder. — Ruten blev altsaa lagt over Sverig. Med Minder og Studier fra den skjønne Mælarstad — de sidste skal han dog, ligesom alle andre fremmede Konstnere, der gjæster Stockholm om Sommeren, især have taget fra Djurgården — gik han til Hamborg, hvor flere af hans betydeligste Arbeider allerede havde gjort hans Navn bekjendt, og efter et kort Ophold der, begav han sig lige til Maalet, Verdens Hovedstad.

Det var i Slutningen af 1847, han kom til Paris. Mægtige Anbefalinger banede ham Veien overalt. Ved Hertugen af Decaze's Indflydelse havde han opnaaet den sjældne Lykke, at hans Arbeider skulde forevises Kong Louis Phillipe, og samtidig hermed havde han faaet Løfte paa en Plads ombord i den Eskadre, der under Prindsen af Joinville skulde afgaae til Middelhavet — alt Dette skulde skee i Slutningen af Februar — men der kom Noget iveien! — Den 24de Februar vendte op og ned paa hele Paris: Melbyes og tusinde andre Konstneres Forhaabninger tog Extrapost med den samme Drosche, hvori Cremieux „sendte Kongedommet til England". — Pariserne fornægtede ikke deres Natur, de kjøb over Barikaderne for at komme i Theatrene, men at de skulde kjøbe Malerier under Revolutionen, var formeget forlangt. Der fulgte nu en meget haard Prøvetid for alle Konstens Dyrkere, kun enkelte Englændere kom som Spekulanter over til Paris for til Spotpriis at opkjøbe de franske Maleres Arbeider, og det var for Melbye, som for flere af vore Landsmænd paa den Tid, en Lykke i Grev Moltkes Huus at have et Asyl, hvor der var Raad og Hjælp at finde. Efterhaanden ordnede Forholdene sig atter, og med dem Konstnernes Udsigter. Ogsaa for Anton Melbye kom der snart bedre Tider. Hans Arbeider — der allerede paa den første Udstilling var blevne fordeelagtig omtalte i de franske Journaler — havde gjort hans Navn mere og mere bekjendt, og i Foraaret 1853 opnaaede han endogsaa fri Reise med den franske Expedition, der gik til Orienten. Ambassadeuren, de la Cour, indbød ham til at tage Ophold i sit Hotel i Constantinopel, og her tilbragte han en halv Snees Maaneder, hvori han samlede et rigt Udbytte. Selv Storherren fandt Behag i hans Billeder. Et af dem fik endogsaa en Æresplads over hans Arbeidsbord; det var Linieskibet „Mahmudie", ombord paa hvilket de Troendes Beherster engang i allerhøistegen Person havde behaget at „offre til Neptun" paa en fire Dages Orlogsreise i det sorte Hav. Efter sin Hjemkomst til Paris blev Melbye præsenteret for Keiseren, til hvem han udførte et stort Maleri, og for Keiserinden, til hvem han tegnede et Album fra Orienten, efterat begge Majestæter havde seet hans hjembragte Studier. Nu fik han naturligvis atter Bestillinger i Mængde.

Nytaarsaften 1858 kom han tilbage til sit Fødeland. Kort efter blev han optaget som Medlem af Academiet, og til sine to udenlandske Decorationer: den franske Æreslegion og den tyrkiske Medjidie-Orden, fik han Dannebrogsordenens Ridderkors.

Da Hensigten med disse Optegnelser kun har været at levere nogle biographiske Omrids og ikke en Bedømmelse af Melbyes konstneriske Virksomhed, skal vi ogsaa til Slutning afholde os fra at udtale en Roes over hans Arbeider, som hans Beundrere vilde finde for mat og hans Modstandere for overdreven. Franske og tydske Konstdommere har netop som en Mærkværdighed fremhævet den Troskab, hvormed han har bevaret sin oprindelige konstneriske Eiendommelighed, mens nordiske Kritici har villet spore en fremmed Paavirkning i hans senere Arbeider — men baade i Syden og i Norden er hans Malerier blevne forstaaede og skattede, og det er dem, der karakteriserer Konstneren — ikke et Par Linier i en Journal.

Erik Bogh.

Indlandet.

Den 1ste Februar.

— Indeværende Rigsdagssession synes at ville blive meer end almindelig langvarig, thi Folkethinget har endnu ikke endt Finantslovens 2den Behandling og forskjellige høist vigtige Lovforslag ere først i den senere Tid indbragte af Regjeringen, saasom Jernbaneloven og Lønningslovene for Embedsmænd i og under Kongerigets Ministerier; disse sidste have ei engang været til 1ste Behandling. — Landsthingets Forhandlinger have fornemmelig angaaet Statsregnskabernes Forhold til Finantslovene og Statsrevisionens Virksomhed. Det er atter af Andræ vistnok med Rette fremhævet, at det ikke gaaer an at fordre, at Aarsregnskabet i Et og Alt skal slutte sig til Aarets Finantslov, og samtidig at gjøre Paastand paa, at ingensomhelst Ind- og Udtælling eller Notering i Bøgerne maa finde Sted udover den 31te Marts, ja at det Første ikke engang fuldstændig lader sig opnaae, medmindre man vil henskyde Regnskabsaflæggelsen til et meget fjernt Tidspunkt. — Af andre Spørgsmaal, som ere bragte frem, skulle vi her kun berøre et Par. Det ene angaaer de Udgiftsposter i Finantsloven, som nærmest ere opførte calculatorisk (fordi de afhænge af Omstændigheder, der ikke forud med Sikkerhed kunne beregnes), men som dog, uanseet om den bevilgede Sum slaaer til eller ikke, nødvendigviis skulle afholdes, om saadanne, forsaavidt de calculerede Beløb ere overskredne, trænge til Rigsdagens efterfølgende Billigelse eller ikke. Til denne Art af Udgifter maae ikke alene de Poster henregnes, under hvilke man i Virkeligheden bevilger en vis Gjenstand, saasom det nødvendige Materiale til en Bygning, men ogsaa flere andre, hvor en Lovregel er given for visse ubestemmelige Tilfælde, saasom Pensioner til de i Aarets Løb afskedigede Embedsmænd eller til de ved Døden afgaaede Embedsmænds Efterladte. Ligesom der med Hensyn til alle saadanne Poster ikke kan blive Tale om retslig Ansvar for en nødtvungen Overskridelse, saaledes har ogsaa Landsthingets Flertal sluttet sig til den Anskuelse, at Rigsdagens Billigelse er unødvendig, naar blot Lovgivningens Bestemmelser nøie ere overholdte. — Det andet Spørgsmaal, som her skal nævnes, angaaer det Tilskud, som Monarchiets Finantser aarlig erholde fra Landsdelene, om dette skal reguleres efter de virkelige Udgifter eller vdes efter det af Regjeringen lagte og af Rigsraadet billigede Budget. Ogsaa hvad dette Spørgsmaal angaaer, blev det navnlig af Andræ tilfulde godtgjort, at overveiende praktiske Hensyn tale for den Ordning, som engang er indført, nemlig den, at Tilskudene rette sig efter Budgettet, samt at der ikke ved den anden Regel lader sig opnaae nogensomhelst væsentlig Fordeel. — Loven om den Repræsentantskabet for Landbygningers Brandforsikring tilkommende Myndighed er efter 3die Behandling vedtagen i uforandret Skikkelse og tilsendt Folkethinget; til Gjengjæld har Landsthinget derfra modtaget Lovudkastet angaaende de communale Valg i Kjøbstæderne, og 1ste Behandling af samme er sluttet med Nedsættelsen af et Udvalg. Den af os tidligere udtalte Formodning om Landsthingets Stemning i denne Sag har tilfulde bekræftet sig, og Indenrigsministeren maatte døie skarpe Ord for sin mærkelige Svaghed ligeoverfor Folkethingets bondevenlige Majoritet. — I Folkethinget har Indenrigsministeren forelagt Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1858-59 og for Finantsaaret 1859—60 samt de ovenomtalte Lønningslove, der, hvad Lønningernes Størrelse angaaer, nøie slutte sig til de ifjor af det afgaaede Ministerium indbragte Lovforslag, men deri afvige fra disse, at det nokfsom bekjendte Sædprincip er gjort gjældende. Som en Indrømmelse til Folkethingets Majoritet maae vi ubetinget ansee Forandringen for heldig, skjøndt vi iøvrigt ansee Princippet for forkasteligt, hvad enten man vil see Sagen fra Finantsernes eller fra Embedsmændenes Standpunkt. — Den sidste Uges Forhandlinger har som sædvanlig været meget trættende og uendeligt vidtsvævende; de have saa at sige udelukkende dreiet sig om Finanslovens enkelte Poster, men uagtet fire Timers daglige Møder er dennes 2den Behandling endnu ikke endt, og det lader sig ikke forudsige, om man vil blive færdig paa een eller flere Dage endnu. — Tscherning har faaet rigelig Leilighed til at lægge sine paa den ene Side ofte temmelig forvirrede og paa den anden Side stedse i høieste Grad kraftmaterielle Anskuelser for Dagen, Ordføreren (Rimestad) har yderligere givet Bevis paa, at han som saadan staaer meget langt tilbage for sine Formænd og at han ingenlunde faa tilfredsstillende, som ønskeligt, kan magte de forskjellige finantsielle Spørgsmaal, hvilke Debatten saa let bringer paa Bane; men hermed er ogsaa næsten Alt sagt, som kan gjøre Krav paa meer end Øieblikkets endda noget svage Opmærksomhed. — En ret livlig og interessant Episode har dog fundet Sted, idet Justitsministeren imod Tscherning og Ordføreren reiste Tvivl om deres Fortolkning af en Afstemning. Spørgsmaalet dreiede sig om, hvorvidt et Actstykke, i Henhold til hvis enkelte Punkter der afstemmes over en Post i Finantsloven, maa betragtes som et Underbilag eller som en oplysende Skrivelse. I første Fald er nemlig Ministeren bunden til samme, i sidste ikke. Skjøndt det vistnok undertiden kan være vanskeligt nok at afgjøre, hvorledes et saadant Actstykke rettest skal opfattes, saa var det dog i det omhandlede Tilfælde aldeles klart, at Ministeren havde Ret, naar han paastod, at Documentet (Specificationen over den paatænkte Anvendelse af den til Landvæsenets Fremme forlangte Sum) maatte ansees som et Underbilag, efterdi Ordførerens Motivering og senere Afstemningen netop var rettet paa de enkelte Poster i samme, og Folkerepræsentationen vilde i Sandhed indtage en meget uheldig Stilling, naar det retslig lod sig forsvare, at en Minister anvendte de Penge, som vare bevilgede med udtrykkelig Henvisning til eet Øiemed, til et andet, der ligesaa udtrykkelig var negtet Understøttelse. — Cultusministeren har idag i Folkethinget erklæret, at han endnu i indeværende Session agter at indbringe et Lovudkast om Præsternes Lønning, om muligt saa betids, at det før Samlingens Slutning kan blive underkastet to Behandlinger i Folkethinget. — Indenrigsministeren har forelagt et Lovudkast om en Bevilling af 50,000 Rdl. som Kongerigets Bidrag til Frederiksborg Slotskirkes Restauration, og den samme Minister agter imorgen at forelægge et Lovudkast angaaende Næringsskattens Ophævelse og Indførelse af en Byskat i Kjøbstæderne.